

Дябича, съ цѣлъ за освобождение и права Български, но е било казватъ късно (подиръ мира и пр.)^а. Тогава вѣроятно Дябичъ е далъ обѣта, за който споменува и Чинтуловъ въ своята рѣчь.

11. „Рѣчь, казана на 4 (а не на 3) януарий 1878 год. отъ достоуважаемия старъ учитель г. Д. Чинтуловъ при първото тържественно, радостно и великолѣпно посрѣщане на рускиѣ побѣдоносни войски вѣнъ отъ града Сливенъ, дѣто сж били почти всичкитѣ Сливенци, излѣзли на посрѣщане“. Свърѣмненни книжки за прочитане на сѣкиго. Книжка седма. Лиляка. Издава Ил. Р. Блъсковъ. Барна 1884 стр. 30.

12. Венелинъ, който прѣзъ юли 1830 година стѣпя на българска земя съ научна мисия, пише: „Нѣкои сливенци въ Варна 1830 г. увѣряваха ме, че въ нѣхное славянско училище, совсѣмъ е запрѣнъ Болгарскій языкъ и книга. Азъ бѣхъ помислилъ, че тоза ще да е клевета, но когато отидохъ въ Силистра повѣрувахъ: като ходяхъ тамъ между продавници, влѣзахъ въ една да питамъ за нѣинъ продавецъ. Въ тая продавница седѣше едно момче на 13 години, и пишеше писменце одному продавцу. Кога погледнахъ на писменце его, стори ми ся, че пише гречески. Азъ го разумѣхъ на мѣсто грека, но се тогава сж и чудихъ, че бѣше облеченъ болгарски. Азъ го попитахъ: грекъ ли ся? „Азъ съмъ Болгаринъ Болярецъ“ отговори ми оно. Азъ пѣкъ повторихъ: А дѣ си сж научилъ гречески? „Азъ не знамъ гречески“. Отговори ми. Азъ пѣкъ му рѣкохъ: А виждь пишешъ гречески? Но той покна съ языкъ свой и се тогава кивна нагорѣ со своя глава, въ бѣлекъ отрицанія, кое онъ подкрѣпихъ съ турское: ѝкъ (не); и тутакси притури: това не е гречески, но Болгарски. Азъ зехъ това недовершеное писменце и прочетохъ 11 славянски слова, кеи бѣха писани съ гречески скорописъ. За воспоминавие онъ ми даде това писменце. Разбра ся, че това момче е било ученикъ Сливенскаго училища. Воистину оно не знаеше още гречески, но съ това заедно потврди, че не са го учили инакъ. Отъ това сж разумява, че сячній нѣгови дружина (другари) се така са писали“. (Заради възрождение новой болгарской словесности Венелина. Москва 1838, прѣвелъ М. Кифаловъ 1842. Стр. 35—36).

13. Ив. Д. Шишмановъ въ студията си за Ив. Добровски (сп. Бѣлг. Прѣгледъ г. III, к. VII и VIII, с. 169) пише: